

og derhos begavet med Interesse og aaben Sands i næsten alle Meninger. Hans Sommandsnatur, forkunden med et vist Humor og et frit Blik over Livet, bevarede ham for det Coterivæsen, der ikke saa sjelden træffes blandt Kunstnerne. Om sig selv og sine Arbejder bømte han med stor Veftebeidhed, og naaget han vel var sig sin Naturbegavelse bevidst, gives der vist Jaa, som tillægge deres Præstationer mindre Betydning, end han sine. Næsten alle sine Malerier og malede Skitser forærede han til Venner og Bekjendte, og beholdt for sig selv kun Haabet om eengang at naae Kunstnermaalet, som det stod for ham. Han skulde ikke naae det; hans Liv var ikke blot — hvad der gjelder om alle Menneskers — et Brudstykke; men dette korte Liv kunde gjerne kaldes en lang Epogehistorie. Og dog — naar man fra Enden seer tilbage over dette Liv, hvor rigt har det ikke været! Hvad havde han ikke beffuet og tilegnet sig af Jordens Herlighed, af Naturens og Konstens Skatte! Hvoemegat havde han ikke prøvet og erfaret, nyt og lidt! Med hvilken Kraft og Varme han i sin Klare og levende Phantasi opfattede og bevarede de mangfoldige Scener af Livet, der paa hans Reiser og under Opholdet herhjemme drog ham forbi, derom vidne hans ypperlige Gaand- og Penetegninger, hvoraf her gjengives et Par, og hvoraf flere ere Publikum beffendte fra den Udstilling af hans Arbejder, der fandt Sted efter hans Død. Det er at haabe, at den kongelige Kobberstiksamling, der under Statsraad Thielæs indsigtsfulde Bestyrelse allerede har erhvervet og saa hensigtsmæssig ordnet flere afdøde Kunstneres Gaandtegninger, ogsaa vil vide at forskaffe sig disse, og derved bevare dem fra Tilintetgjørelse og Adspittelse, saa de kunne komme Eftertiden til gode.

Endnu vil jeg forsøge at besvare det Spørgsmaal, der oftere skal være opløst, naar man, blandt Kunstnerne, om Wilhelm Pedersen burde betragtes som Kunstner eller Dilettant. Spørgsmaalet er i objectiv Henseende, det er, med Hensyn til de frembragte Værker, temmelig orkesløst; thi Kunst og Dilettantisme, i Forbindelse med Talent, ere lige modsatte Jysfriet. Forskjellen mellem begge er mere en Grads end en Væfensforskjæl, og paa et Kunstværks tidligere Stadium, s. Gr. som Skitze, vil det ofte være umuligt at afgjøre, om det skyldes en Kunstner eller en Dilettant. I subjectiv Henseende, eller med Hensyn til en vis givne Dyrker af Konsten, har Spørgsmaalet sin Interesse; men for at besvare det tilbørligt, maa man ikke lade sig nøje med den almindelig antagne Forskjæl mellem Kunstner og Dilettant, at den Første er en Mand, der gjør Konsten til sin Hovedbeskæftigelse, medens den Sidste ogsaa ivaretager andre Forretninger og kun i Ny og Næ, om end con amore, dyrker Konsten. Hvis dette Kriterium skal gjælde, var D. P., ifølge sin Stilling som Svofficeer og Embedsmand, naturligvis en Dilettant. Men Forskjellen ligger dybere. Sand Kunst forudsætter et Ideal og en bestandig bevidst Stræben hen imod Maalet, eller med andre Ord, en stedsvarende Begeistring. Men selv den geniale Dilettant kender ikke denne Art Begeistring. Han kan besidde store Midler, have lært og tilegnet sig Meget; men han er ikke i Besiddelse af det

aandelige Maal, den aandige Maalestof. Han staar paa Naturstandpunktet og ligner Træet, hvis Frugter kunne være fertreffelige, saalange Stammen er frisk og ung, men han savner Aandens Spore og — trods al Fremgang i det Enkelte — Perfectibilitet. — Med Dette for Die, vilde jeg aldrig tage i Betænkning at kalde Wilhelm Pedersen en ægte Kunstner. Ikke blot var hans Naturbegavelse stor — thi om en saa levende Phantasi og et saa rigt Compositions-talent skal man søge længe — men han var virkelig i Besiddelse af denne aandige, uafslæbte Drift og Stræben, der kun lader sig forklare ved Ideals Tilstedeværelse i Sjælen. Og saa hans Talents Retning var fast og bestemt, og der fandt fra hans Side ingen Hamlen Sted. Det var ikke hvad man i Konsten kalder det Ophøjede, men det Skønne og Idylliske, der mest tiltrak ham, og derhos stod det Lunefulde ham aabent i alle Retninger. Hvad han fattedes, var saaledes hverken Aand eller eiendommeligt Talent, men, foruden tidlig planmæssig Udbannelse, den legemlige Kraft, der tilstoder uafbrudt og vedhængende Arbeiden, for at gennemføre Værket i de mindste Enkeltheder. I denne Henseende viser hans bevidste kunstneriske Stræben, der her paa Jorden ikke blev tilfredsstillt, ud mod en fuldkomnere Eksistens, og det Dødelige vidner her om det Udbødelige.

Fr. Paludan-Müller.

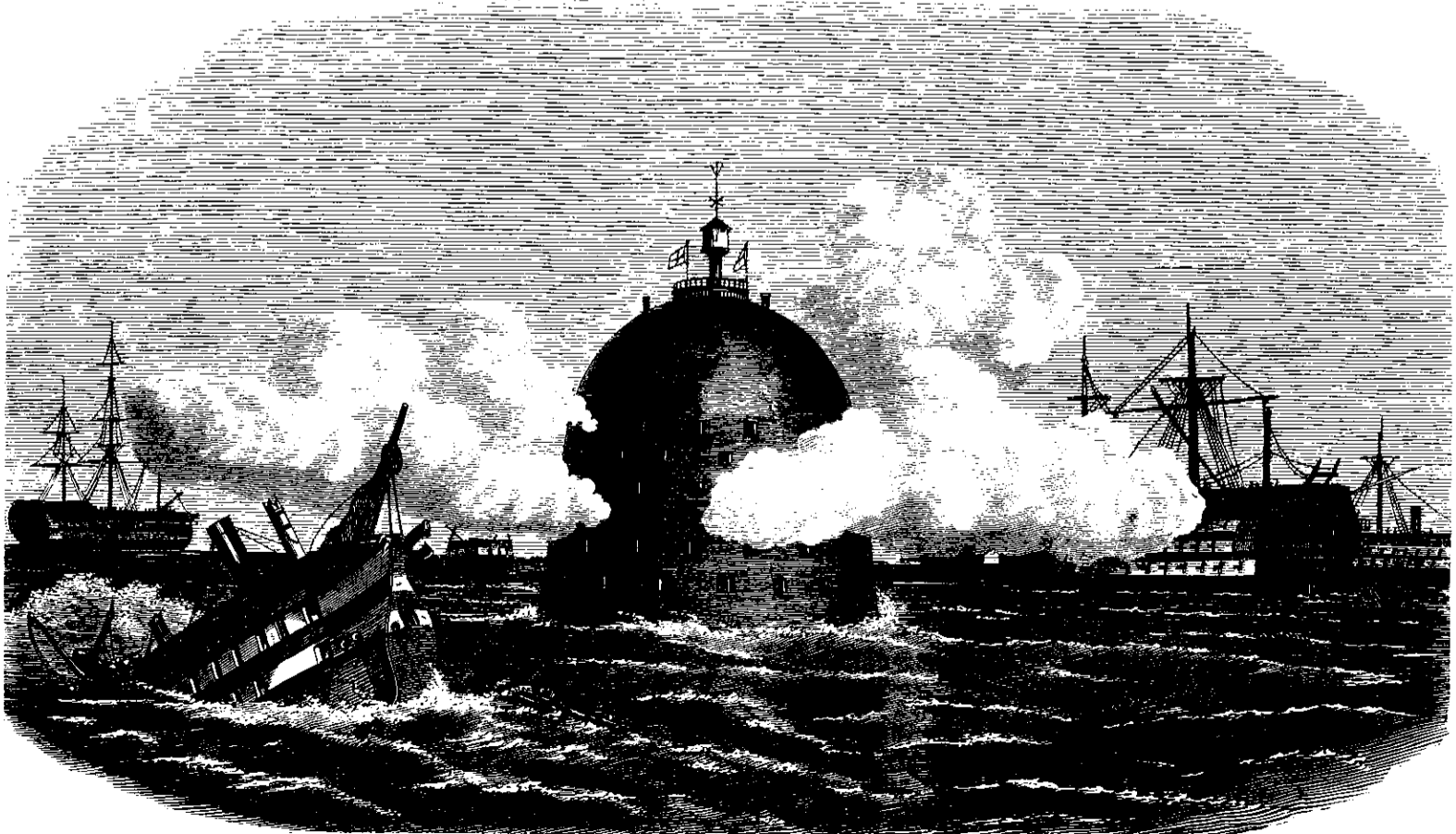
De uindtagelige Jernforter.

Trent for en Maaned siden hentebebe Mr. William John Hall, ved et Møde i Penton Tavern, det Sæntliges Lymærksomhed paa Hovedstadens Mangel paa Forsvar mod et Angreb fra Søsiden, og ved jamne Leilighed fremlagde han sit Forslag til den Maade, hvorpaa han formænte, at Themsen og Londons Haven kunde besvares mod en fjendtlig Flaades Angreb. Med sin sædvanlige Iver for Almuevellet paaviste Mr. Hall, understøttet af sin Ingenieur, Mr. William Bush, den uhyre Fare, for hvilken Verdens første Handelsstad vilde være udsat, i det Tilfælde, at en fjendtlig Flaade kunde beherske Themsen, og han opfordrede derfor til at underlæse sin Plan en omhyggelig Prøvelse. Senere har en stor Model, samt Tegninger, der vise Tværnit af det projecterede Fort, været fremlagte ved et af Royal Societys Aftenmøder i Burlington House, hvor Planen i alle dens Enkeltheder blev udviklet for Prinds Albert og et stort Antal af Englands mest fremragende Videnskabsmænd. I de sidste fjorten Dage har endelig Mr. Halls Fort besjæftiget Parlamentets dygtigste Kræfter; Mr. Hall og Mr. Bush ere næsten hver Aften tilstede i Underhusets Theeværelse, hvor de paapege denne eiendommelige Plans Fortrin. Den almindelige

Interesse, der er bleven vist Mr. Halls Forslag af mange, i høieste Grad competente Dommere, hvoraf selvfølgelig en stor Deel ere Officerer i Landarmeen og Marinen, berettiger os til at antage, at det vil være vore Læsere hjært, naar vi, ved at levere et Prospect og et Tværnit af „det uindtagelige Fort“, give dem Leilighed til selv at dømme om den omhandlede Plans Fortrin og praktiske Betydning.

Mr. Hall har i sin udførlige Brochure: „Londons svage Side“ klart paavist, at Londons uhyre Rigdomme i en betænkkelig Grad svæve i Fare for fjendtlige Overfald, paa Grund af den fuldstændige Mangel paa passende Forsvarsmidler. Han fremhæver ligeledes stærkt, at Ophøvelsen af et af hans uindtagelige Jernforter paa Nore Sand, et andet ved Goodwin og et tredje ved Maplin, vilde umuliggjøre ethvert Angreb paa London ad Floden. Han anslaaer Bekostningen ved Bygningen af de tre Forter til under een Million Pund Sterling, og mener, at man ved denne Summs Anvendelse paa den foreslaaede Maade vilde opnaae en Assurance mod Krigsflade af Londons Rigdomme til en overordentlig billig Præmie, nemlig noget under tre Farthings af Pundet (omtr. $\frac{1}{3}$ pCt.)

Det er utvivlsomt, at det bedste Middel til at undgaa fjendtlige Angreb, er Besiddelsen af saadanne Forsvarsmidler, som gjøre det sikkert, at Angrebet vilde mistlykkes. Da Themsen er alle Folketslags store Vandvei til hvad der kan kaldes hele Verdens Stapelstad, saa laa det selvfølgelig Mr. Hall meget nær, at foreslaae Anbringelsen af hans Forter ved Flodens Munding. Paa dette Sted deles dens mægtige Vand ved Nore Sand i to næsten lige brede og dybe Canaler, og een af disse maa nødvendigvis ethvert Skib passere, naar det vil ind i Themsen. Paa denne Grund foreslaaer han derfor at

Hall's uindtagelige Jernfort.